

[Krag.]

ikke underligt, at disse Forhandlinger gav Anledning til Uro, til Ængstelse i talstærke Kredse i Befolkningen gennem hele den Periode, hvor disse Forhandlinger stod paa. Det var slet ikke mærkeligt, for Regeringen var jo selv ængstelig, ængstelig for at udnytte helt ud de tyske Indkøbstilbud. Den var ængstelig af Frygt for Hovedkunden, af Frygt for, at man eventuelt ikke skulde kunne opfylde de Krav, som han vilde stille, og indkøbsmæssigt frygtede man ogsaa Virkningerne af de Salgskrav til det danske Marked, som fra anden Side vilde komme frem. Og hvorfor? Fordi det er Regeringen og den alene, der er Storeksportøren og Storimportøren i dette Land, og som saadan allernaadigst uddeler Andele i den samlede Masse, henholdsvis til Producenter og til Importører, der saa tror, at de er selvstændige, frie erhvervsdrivende.

Regeringens Enevoldsherredømme over den danske Valuta førte ogsaa ind i Vanskeligheder, som det tog Tid saa nogenlunde at komme igennem. Og saa havde man, trods dette, endda Dristighed til — det er vi nu saa velkendt med — at paastaa, at Landbruget vandt ved den Tovtrækning, der fandt Sted igennem Maaneder denne Sag angaaende.

De, der vidste Besked, var af deres Tavshedspligt hindret og er hindret i i Enkeltheder at gøre Rede for deres fra Regeringens ganske afvigende Opfattelse, de er afskaaret fra at gøre Rede for, hvorfor Oppositionens Stilling saa langt fra var en Kniv i Ryggen paa den højtærede Udenrigsminister, saaledes som det er blevet paastaaet af en Ministerkollega, men tværtimod var en Styrkelse for ham til Gennemførelsen af de Ønsker, som jeg ikke nærer den mindste Tvivl om i Virkeligheden var hans under denne Sags Behandling. De, som ved Besked, er afskaaret fra at redegøre derfor, men at Landbrugets Tab er utvivlsomt, som Følge af, at man ikke i et hurtigere Tempo slog til, det vil man vist ikke kunne bestride, for Kreatureksporten standsede dog i 2 Uger, Ægprisen faldt stærkt som Følge af det ringe Salg til det tyske Marked, Smørprisen faldt ogsaa paa Grund af Overfyldning af det engelske Marked i disse Maaneder og det formindskede tyske Køb, saa om det Resultat, Hovederhvervet havde ud af disse Forhandlingers Langvarighed, kan aldeles ikke tvistes.

Valget den 22. Oktober, som man jo ikke forsømmer nogen Lejlighed til at lovsynge Resultatet af — ja, det skulde jo gennemføres som en Overrumpling, man

fik ikke engang Tid til at forelægge Valutaforslaget paa Rigsdagen, men var henvist til at løse det i Aviserne, og der staaar saa meget om Regeringsprodukter, som man ikke kan fæste saa ubetinget Lid til. Det skulde gennemføres som den Overrumpling, det blev, for, sagde man, man maatte have Valutacentralen fast i sin Haand, maatte have den i styrket og udvidet Tilstand, for nu skulde omgaaende Englandsforhandlingerne begynde. Der var ingen Tid at spille. Det har dog ikke været muligt at faa dem optaget endnu, og det er selvfølgelig beklageligt. Hvornaar det sker, ved jeg intet om, og jeg tvivler paa, at den højtærede Udenrigsminister heller ved noget derom, for man har nemlig i engelske Regeringskredse andet at beskæftige sig med.

Det er sandt, som Lloyd George har sagt, at Europa er som et Krudtkammer, gennem hvilket der gaar et Fakkeltog. Der kæmpes for Freden, og vi samles alle i et brændende Ønske om, at den maa sejre. Men over alt i Europas Lande frygtes Krigen, sikkert ogsaa i talstærke Kredse her i Danmark, Socialdemokratiet formentlig undtaget. Vi staaer i Europa midt i en ond Oprustningsperiode, uden om Folkeforbundet florerer Militæralliancerne, Traktater brydes, Lænker brydes, hvis Raslen har sat Europa i Feber ogsaa i økonomisk Henseende igennem 18 Aar. Selvforsyningsfeberen, som har grebet hele Verden, og som har afsat en økonomisk Sygdom her i Landet, der truer med at ødelægge dansk Erhvervsliv, ja, den er det typiske Resultat af Krigsfrygten i Europa. Og medens Arbejdet mellem Staterne midtsamles om Fredens Bevarelse jævnsides med den febrilske Oprustning, medens man søger Betyggelse gennem Etableringen af et nyt Traktatsystem paa Frivilligheds og Ligeberettigelses Grund, ja, hvad ser vi saa de smaa Stater gøre, de, hvis Ord til syvende og sidst ikke er afgørende under disse Forhandlinger? Vi ser dem træffe energiske Foranstaltninger for at værne deres Grænser, for at skabe den bedst mulige Beskyttelse for den civile Befolkning imod Luftangrebs rædselsfulde Følger, ikke blot gennem passiv Indsats, men ogsaa ved Fremskaffelse af Materiel til den aktive Indsats, hvorigennem saadant kan søges hindret.

Jeg siger til den høje Regering: Se til Sverige under socialistisk Styre! Se til Schweiz! Begge Steder faar man Indtryk af, hvad der er Vilje til i et Folk, som forstaaer den Betydning, det har, at man selv